

1920
29

Manifest

till världens arbetare.

En vädjan om internationell aktion.

Kamrater! Arbetare!

Vi svenska arbetare stå i trängande behov av bistånd från all världens arbetare.

Det är ej pengar vi begära, men i den internationella solidaritetens namn vädja vi på det enträgnaste till arbetarna i alla länder att bistå oss i handling.

Vi önska Eder hjälp till att öppna fängelseportarna för tre av våra kamrater, *Algot Rosberg, Anton Nilsson och Alfred Stern.*

Dessa tre kamrater, samtliga unga män på tjugotalet, sitta i livstids fängelse, och sedan nu benådning avslagits, ser det ut, som om det vore härskarklassens avsikt att låta dem sluta sina dagar bakom fängelsegallren.

Och vad är deras »brott»?

Låt oss berätta Eder det i korta drag.

Sommaren 1908 var en mycket stormig period för den svenska arbetarrörelsen. Strider pågingo inom olika industrier, i det arbetarna försökte att tillkämpa sig bättre förhållanden av utsugarna, vilka i sin tur försökte att omintetgöra alla sådana ansträngningar.

Särskilt bitter var hamnarbetarnas strid. Männen kämpade tappert och med utmärkt solidaritet. Utsikterna till seger voro stora.

Men de svenska arbetsgivarna, som alltid prata om sin stora kärlek »för vår flagga och vårt fosterland» anropade då »The International Shipping Federation» (Internationella redareförbundet) om bistånd för att kuva de svenska transportarbetarna.

Internationella redareförbundet hastade till de svenska broderparasiternas hjälp genom att förse dem med engelska strejkbrytare ur deras internationella strejkbrytarkår.

Omkring 1,200 av dessa stackare från kajerna i engelska städer fördelades på några av de förnämsta hamnarna i Sverge, bland dem staden *Malmö.*

Under beskydd av polis och militär togo dessa eländiga strejkbrytare brödet ur munnen på svältande svenska proletärer och deras familjer, vilka behandlades med den yttersta brutalitet.

Spänningen nådde sin höjdpunkt.

Då — natten till den 13 juli — exploderade i Malmö hamn en bomb på fartyget »*Amalthea*», ombord på vilket ett antal engelska strejkbrytare bespisades och härbergerades.

En av dem dödades ögonblickligen, och sju andra blevo mer eller mindre allvarsamt sårade.

Bomben kastades ej för att döda utan blott för att skrämma. Samtliga engelska strejkbrytare fordrade också omedelbart att genast bli förda ur landet.

Vår kamrat *Anton Nilsson* var den som placerade och tände bomben. *Algot Rosberg* och *Alfred Stern* voro hans medhjälpare.

Anton Nilsson och Rosberg dömdes till döden, men deras dom ändrades till livstids straffarbete, ett straff som också utmättes åt Stern.

Detta hände år 1908.

Nära fem år hava således förflutit, och våra kamrater äro ännu i fängelse!

Tre av de finaste, ädlaste och trofastaste män den svenska arbetarrörelsen frambragt lida sålunda för en handling, som vuxit fram ur klasskriget, för en handling som ej begicks med egennyttiga beräkningar eller för enskild vinst utan i självupoffringens och klass-solidaritetsens tecken.

Vad de gjorde, gjorde de för sina lidande medmänniskor, och deras bragd var ej enbart av lokal betydelse. Den berör hela världens arbetarklass, för så vitt som vår klass gör revolt mot slaveri och förtryck och kämpar för ekonomisk frigörelse.

För denna handling bli nu våra tappra kamrater brutalt slagna och misshandlade i fängelset av våra herrars hämdgiriga hantlangare och utsikterna äro, att denna behandling

kommer att fortsättas, ända tills fångarna blivit gråhårsmän eller lagda i graven.

Skola vi tillåta detta att fortgå?

Nej icke om internationell solidaritet är något mera än en fras.

Vi hava igångsatt en mäktig agitation för amnesti och frigivande av dessa våra kamrater. Vi ämna också, så långt vår förmåga stracker sig, utöva påtryckning genom vår direkta aktion.

Vi förutse dock, att vi icke ensamma kunna öppna fängelseportarna för våra avhållna kamrater. Vi svenska arbetare äro icke tillräckligt starkt organiserade på det ekonomiska området för att kunna diktera villkoren för våra herrar. Och det kommer att dröja många år, innan vi lyckats upplysa och organisera vår klass för gemensam aktion.

Men med internationell hjälp kunna vi öppna fängelseportarna.

Vill ni hjälpa oss?

Vad vi begära av Eder innebär ingen utgift eller någon stor ansträngning å Eder sida. Allt vad vi önska av Eder är att Ni omedelbart

bojkotta alla svenska varor

av vad slag de vara må, och att Ni

bojkotta och blockera alla fartyg förande varor från eller till Sverige

samt att Ni göra det så samvetsgrant och effektivt, att Ni fullständigt strypa Sverges utländska handel, och låta den ligga nere ända tills Rosberg, Nilsson och Stern äro fria män.

Detta skall bli ett slag, vilket skall komma vår härskarklass att vackla, och som säkerligen skall tvinga den ned på knä, *särskilt som vi samtidigt skola före striden inom Sverges gränser med alla till buds stående medel.*

Naturligen inse vi att en sådan bojkott kommer att drabba oss själva ganska tungt, men vi äro beredda att taga dessa konsekvenser.

Det är bättre att lida ända till döds, än att leva med den skammen, att vi övergivit våra kamrater till att förgås i fångelset.

Vi äro också förvissade om, att vi tala för majoriteten av den svenska arbetarklassen, då vi bedja Eder om denna ynnest, i trots av alla de protester och kontraorder, som

äro att vänta från egennyttiga politiska ledare.

Därför, kamrater i hela vida världen, närhålst Ni påträffa svenska varor, så köp dem icke och vägra att hantera dem på något som helst sätt, vare sig det gäller lossning, lastning eller transport!

Närhålst Ni få syn på den blåa flaggan med det gula korset, så hållen Er på avstånd! Den är den svenska härskarklassens emblem. Den står för förtryck, fattigdom och elände för vår klass.

De svenska arbetarna hava intet fosterland och erkänna endast två nationer: kapitalistklass och arbetarklass.

Vår flagga är röd — röd som det friska blod, som rinner genom varje trofast arbetares eller arbeterskas hjärta över hela jorden.

Kamrater, arbetare i hela världen!

Hören vår vädjan!

Kommen ihåg våra kamrater, som sitta i fångelse för Eder sak och för vår!

Hjälpen oss att befria dem!

**Bojkotta! Bojkotta!
Bojkotta!**

Leve den internationella solidariteten!

För

Sverges Arbetares Centralorganisation

G. Sjöström.
ordf.

Otto Andersson.
sekr.

Arbetartidningar i hela världen anmodas att avtrycka detta manifest var och en på sitt språk och att sända exemplar till »Syndikalisten», **Lund, Sverige.**

Alla fackföreningar och alla andra arbetarorganisationer, av vad slag de vara må, anmodas vänligen att behandla ovanstående vädjan.

Vi önska också, att en protestskrivelse i enlighet med bilagda förslag till resolution, fordrande Rosbergs, Nilssons och Sterns frigivande, må snarast insändas till

Hans Majestät Konungen,

Stockholm, Sverige

samt att kopia därav eller under rättelse om fattat beslut må adresseras till

Syndikalisten

Lund

Sverige.